

Arrest

nr. 215 391 van 18 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2019 heeft ingediend, bij faxpost, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2019 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 neemt de gemachtigde van minister bevoegd voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 10 januari 2019 en die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: W.

voornaam: Z.

geboortedatum: 01.01.1994

geboorteplaats :

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.000143/2019 van de politie zone van SPN Kust)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voorinklimming. Hij werd aangetroffen in een trailer op een terrein van P&O. Hij wou naar de VK reizen (PV BG.55.FO.000143/2019 van de politie zone van SPN Kust)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Kust op 10.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voorinklimming. Hij werd aangetroffen in een trailer op een terrein van P&O. Hij wou naar de VK reizen (PV BG.55.FO.000143/2019 van de politie zone van SPN Kust).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 10.01.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij naar de VK wilt reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 14 januari 2019 neemt de bevoegde minister een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 10 januari 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13*septies* opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de verwijderingsmaatregel (*in casu*: bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, verder ook “*de bestreden beslissing*” genoemd)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals hoger reeds gesteld, bepaalt artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoeker een afschrift neer van de beslissing van de bevoegde minister van 14 januari 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, zoals aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2019. De raadvrouw van de verzoeker neemt ter terechtzitting inzage in deze beslissing. De Raad stelt vast dat deze beslissing zich ook reeds in het administratief dossier bevindt, dat zij werd getroffen in toepassing van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening) en dat erin wordt vermeld dat er een positieve Eurodac-hit is voor Duitsland.

De raadsman van de verweerder werpt ter terechtzitting op dat in hoofdorde moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven en geen rechtsgevolgen meer sorteert, gelet op de nieuwe beslissing van 14 januari 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen aangezien hieruit blijkt dat de thans de Dublin III-verordening van toepassing is en niet de Terugkeerrichtlijn. Hiertoe verwijst de raadsman van de verweerder naar 's Raads arrest nr. 215.222 van 16 januari 2019.

De Raad wijst er ter terechtzitting op dat de conclusie in het door de verweerder genoemde arrest nr. 215.222 van 16 januari 2019 luidt dat er, gelet op de impliciete opheffing van de bestreden verwijderingsmaatregel, geen uiterst dringend karakter meer kleeft aan de vordering aangezien er niet langer sprake is van een imminente tenuitvoerlegging.

De raadsvrouw van de verzoeker geeft dienaangaande te kennen niet akkoord te gaan met het verweer ter terechtzitting. Zij stelt dat het geheel hypothetisch is dat er een terugnameakkoord zou komen met de Duitse autoriteiten aangezien niet eens blijkt dat de vraag tot terugname daadwerkelijk werd gesteld. Indien er geen akkoord zou komen op basis waarvan de verzoeker kan worden overgedragen aan de bevoegde lidstaat (*cf.* artikel 24, lid 1, Dublin III-verordening), dan kan de verzoeker volgens zijn raadsvrouw op basis van de thans bestreden akte worden verwijderd naar zijn land van herkomst. De raadsvrouw van de verzoeker benadrukt dat de bestreden verwijderingsmaatregel niet expliciet is opgeheven en zij meent dat het verweer geheel hypothetisch is en geen zekerheid schept omtrent de niet-uitvoerbaarheid van de bestreden verwijderingsmaatregel.

De raadsman van de verweerder herhaalt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens impliciet zijn opgeheven en hij bevestigt dat er, in het geval er geen terugnameakkoord met Duitsland zou tot stand komen, een nieuwe bijlage 13septies zal worden getroffen indien men de verzoeker toch zou wensen te verwijderen naar zijn land van herkomst. De raadsman van de verweerder geeft tevens aan dat een arrest van de Raad, waarin wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing is opgeheven, wel degelijk een titel verleent die verhindert dat de verzoeker op basis van de thans bestreden akte alsnog zou kunnen worden verwijderd naar zijn land van herkomst.

De raadsvrouw van de verzoeker repliceert tot slot dat een arrest, waarin wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing is opgeheven, slechts het standpunt van de rechter weergeeft doch dat hiermee aan de verzoeker geen titel wordt verschaft die de verweerder ervan weerhoudt om de verzoeker, in het geval er geen terugnameakkoord wordt verkregen, in uitvoering van de thans bestreden akte alsnog te verwijderen naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Met diezelfde wet werden ook de titel IIIquater en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, ingevoerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen.

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet, moet derhalve worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land

illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* 1, 6° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9 “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”).

Noch uit de motieven van de bestreden akte, noch uit de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen, blijkt derhalve dat door de bestreden akte een overdracht zou worden voorzien naar een bevoegde lidstaat zoals bepaald in de Dublin III-verordening. De thans bestreden beslissing kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van de beslissing van de bevoegde minister van 14 januari 2019 waarbij ten aanzien van de verzoeker wordt beslist tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Deze beslissing werd genomen op grond van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening, en hierbij wordt vastgesteld dat er een positieve Eurodac-hit is voor Duitsland.

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “*wordt*” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) “*zo snel mogelijk ingediend*”, “*wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]*”. Uit deze bepaling blijkt dat indien de verweerder zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29). De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit immers de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verweerder ook uitdrukkelijk dat de verzoeker thans onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening valt en niet onder dat van de Terugkeerrichtlijn.

In het voorliggend geval kan niet worden betwist dat op 14 januari 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart. De minister maakt in deze beslissing immers uitdrukkelijk toepassing van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening en er wordt tevens uitdrukkelijk melding gemaakt van de positieve Eurodactreffer voor Duitsland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze Eurodactreffer door de diensten van de verweerder werd verkregen op 10 januari 2019. Deze Eurodactreffer vermeldt de code DE1(...). Volgens artikel 24, lid 4, *iuncto* artikel 9, lid 1, van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening), wijst “DE” op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer “1” op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Hieruit blijkt dat de diensten van de verweerder op dezelfde dag waarop de bestreden beslissing werd genomen reeds een duidelijk aanknopingspunt hadden dat de verzoeker een beschermingsverzoek had ingediend in Duitsland dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is. Ook al kan uit het cijfer “1” niet afgeleid worden of het beschermingsverzoek in Duitsland nog in behandeling is, is ingetrokken, dan wel is afgesloten, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening (zie in deze eveneens RvV verenigde kamers, 8 maart 208, nr. 200 933 en 9 maart 2018, nrs. 200 776 en 200 977).

Het gegeven dat op 14 januari 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart, tezamen met de duidelijke bevestiging van de verweerder dat verzoekers situatie thans niet meer onder de Terugkeerrichtlijn doch wel onder de Dublin III-verordening valt en dat de thans bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer sorteert, houdt dan ook in dat de verweerder door het nemen van de voornoemde beslissing van 14 januari 2019, meteen ook impliciet doch zeker heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens van 10 januari 2019 op te heffen. Dat in de beslissing van 14 januari 2019 niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bijlage 13septies van 10 januari 2019 is opgeheven, doet geen afbreuk aan het feit dat het nemen van een nieuwe beslissing ook impliciet, doch zeker, de opheffing kan inhouden van een eerdere beslissing die volgens het toepasselijke Unierecht incompatibel is met deze nieuwe beslissing, *quod in casu*.

De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met bijbehorende terugleiding naar de grens, impliciet doch zeker is opgeheven.

In tegenstelling tot hetgeen de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting betoogt, is de vaststelling van de Raad dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven wel degelijk verbindend voor de verweerder en zijn diensten. Artikel 18 van het PR RvV bepaalt immers als volgt:

“De arresten zijn van rechtswege uitvoerbaar. De Koning verzekert hun uitvoering. De griffie brengt op de uitgiften, na het beschikkend gedeelte, en naar gelang van het geval, een der hiernavolgende uitvoeringsformulieren aan:

“De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van dit arrest. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

[...]”

Deze bepaling geldt tevens voor arresten die worden gewezen in het kader van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ook verwerpingsarresten, zoals *in casu*, hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het *dictum* verbonden motieven waarover betwistingen bestonden en de partijen tegenspraak hebben gevoerd (RvS 2 december 2014, nr. 229.436). Wanneer het specifiek gaat om verwerpingsarresten in het kader van een vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid), dan gaat het om een voorlopig gezag van gewijsde, dit wil zeggen dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt (*cf.* RvS 26 november 2013, nr. 225.614).

Aldus zal het gezag van gewijsde van het onderhavige arrest te dezen verbieden dat de verweerder, in strijd met de bovenstaande vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven en geen rechtsgevolgen meer sorteert, op enige wijze steun zoekt in de bestreden beslissing om de verzoeker alsnog te verwijderen naar zijn land van herkomst (*cf.* RvS 10 juni 2010, nr. 205.000), ten minste voor zolang de Raad in het kader van een eventueel navolgende beroep tot nietigverklaring geen andersluidend stadpunt zou innemen. De in de thans gehanteerde verwerpingsgrond gedane vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven is immers niet zonder gezag van gewijsde en vormt dus een onweerlegbaar vermoeden (*cf.* RvS 2 december 2014, nr. 229.436) dat geldt totdat de Raad er in het kader van een eventueel navolgend beroep tot nietigverklaring anders over zou beslissen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat er geen sprake meer is van een imminente tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat bijgevolg niet langer vast. De bestreden beslissing zal niet meer worden uitgevoerd en is impliciet doch zeker opgeheven. Er worden verder geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen en dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier.

De tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing is derhalve niet imminent. Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE